

ját inkább az állomáson tölti, mint a városban... — Ami e riport-könyv dokumentáris értéke mellett első sorban érdemel figyelmet az Nagy Lajos szenvtelen szociográfiai precizitása. Ez a precizitás az olvasó által levonható konzekvenciák számára beton alapot jelent, — feltéve, ha az olvasó hajlandó a konzekvenciák levonására. Jó lenne ha ezt a könyvet Szolnokon, Hódmezővásárhelyen és Győrben is elolvassná valaki. Bár — úgyis mindegy.

Méliusz N. József

UJ MAGYAR IRÓK: PERNEKI MIHÁLY.* Perneki nevével és dolgaival már találkoztunk. A múltban Uccai könyve a tocsimmal jelent meg versesfüzete, ez azonban nemcsak költészeti, hanem elvi szempontból is gyenge volt. Azóta jó idő telt el s mint új versesfüzete igazolja, azóta jelentősen fejlődött. Ez a fejlődés azonban egyoldalúnak tűnik, csak elvi meggyőződése acélosodott, versei pozitívabb alapokra támaszkodnak, de költészete még mindig sok kívánnivalót hagy maga után. Verseinek formába öntésénél fejlődése nem ért el arra a fokra, ahová meggyőződése és világszemlélete elérkezett, s éppen ezért technikájának gyengesége jobban kiütöközik. Szabadversei olvasása közben az embernek az az érzése támad, mintha a költő még nem döntött volna afelől, hogy prózát írjon-e, vagy verset; vagy mintha csak az elvi szempontokat tartaná szem előtt... Kétségtelen: a művészet eszköz. A polgárság és minden korok írói eszköznek használták s mindegyik saját társadalmának, osztályának szolgálatába állította. Eszköznek kell tehát hogy használják a szocialista írók és költők is. Ennek az eszköznek használatához azonban érteni is kell; s a művészetet nem lehet s nem is szabad megtagadni, mert akkor az eszközt tagadjuk meg. Már pedig az eszközhöz ragaszkodnunk kell.

(Budapest)

Hamvas H. Sándor

DISPUTA

VÁLASZ NYILT LEVÉLRE

A Korunk egyik múlt évi száma bírálatot közölt Németh László kritikusi tevékenységéről. Ezt a bírálatot N. L. — csak úgy mellékesen — egyik cikkében felpanaszolta („Világnézet“ Tanu, 1933 okt.) a gondolat egy olyan fonala mentén, amit Jeszenszky Erik a Korunk múlt évi novemberi számában Nyilt levél formájában hívott ki disputára.

Tisztelt Uram, az én unokatestvéreim szilasbalhási földművelők s mondhatom kitűnően ismerik Szilasbalhást, Kogutowitz Károly, a Dunántúl című munka szerzője semmiesetre sem ismerheti olyan kitűnően. Az ő könyvében éppen csak egy repülőgép-felvétel van a szilasi bozótrol, magamnak is el kellett olvasnom a felírást, hogy a képet és amit ábrázolt, azonosítani tudjam. Azt hiszem, hogy az én unokatestvéreim nagyot nevetnének, ha Kogutowitz Károly azt állítaná, hogy jobban ismeri Szilasbalhást, mint ők. Pedig Kogutowitz Károlynak bizonyos szempontból mégis igaza volna, mert ha ő nem is tudja hol van a Sós, a Békapest s az öreg Németh Péter pincéje, tudja, mi az a Mezőföld, s a bozótunk helyét is tudja a többi dunántúli bozót közt. Ismerhetek valamit, mert benne élek s ismerhetek valamit, mert tudom a helyét. Ezt akartam kifejezni azzal, hogy a

* A gyrajárók. Szerző kiadása. Budapest 1933.